

TEXTILMUNKÁS

A MAGYARORSZÁGI TEXTILMUNKÁSOK SZÖVETSEGENEK KÖZLEMÉNYEI

Megjelenik havonta egyszer. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest VIII. Kun-utca 11. szám, I. emelet. Erre a címre kérünk minden küldeményt. Telefon: József 24-45. szám.

A textiliparhoz tartoznak: A fonó- és szövőgyárakban, festődéákban, fehérítő- és appretúra-üzemekben dolgozó munkások, paszományosok, kötészövek, kötélgyártók, szitászövek, kétfestők, kelme- és fonalfestők, műhímzők, szemfődelkészítők, kötők, kenderkikészítők, lentisztítók.

Régi igazság: „A gyöngye akaratom a beszéd árulja el, az erőset a cselekedet.”

48 vagy 57,

esetleg még több legyen ezentúl a munkaidő a textilüzemekben? — ez most a kérdés. Erre Magyarország textilműködésének felelni kellene. Utóbbi időben újra előtérbe szorult ez a kérdés. De miért? Nem a munkásság akarata-ból. Hogyan is állunk a hazai textiliparban a munkaidővel? Jobban mondva a 48 órán túl meghosszabbított munkaidővel. Mikor négy évvel ezelőtt egy-néhány üzem a heti negyvennyolcórás munkaidőt áttörte és heti 54 és 57 órára tolta ki, csak három-négy gyár munkásai tanúsítottak ellenállást és nem voltak hajlandók a meghosszabbított munkaidőt elfogadni. E három-négy gyár munkásai ott is hagyták a munkát. Miután a többi üzem munkásai meg sem mozdultak, többheti harc után kénytelenek voltak a munkát a munkaadók diktálta új feltételek mellett felfüggni. A már említett három-négy gyár munkásai derekasan és becsületesen védték a heti negyvennyolcórás munkaidőt. De hiába hozták ezt a nagy áldozatot — mivel a munkaadók őket kizárhatták —, mert a textil-munkásság nagy zöme távoltartotta magát és nem sietett küzdő munkástársainak segítségére. Szó nélkül elfogadták a meghosszabbított munkaidőt. Tovább dolgoztak, nyugodtan és megelégedve, mintha mi sem történt volna.

Maradt az országban még egy-néhány üzem, ahol a heti 48 órai munkaidőt meghagyták, de kötelezték a munkásságot, hogy hetenként 54, 57 és 60 órát dolgozzon. A 48 órán fölüli munkaidőt különóradíjra fizették. És ez volt a csapda. A munkásság ezt is elfogadta. Hogy ez sokáig nem fog maradni, az minden józanul gondolkodó ember előtt világos volt. A textil-munkások szövetsége figyelmeztette a munkásságot erre a veszélyre: Nemtörődömség volt a válasz. Ugy viselkedtek, mintha nem róluk lett volna szó, hanem a tibeti láma sorsáról.

Azután jött a nagy konjunktúra és az infláció. Csak úgy hullott az áldás. A munkabérvajítások óriási léptekkel jártak. Volt hét, amikor kétszer is volt bérvajítás. A munkásság dolgozott, dolgozott és nem törődött semmivel. Főleg a jövőjével. A textil-munkások szakszervezete már akkor fölhiyta a munkásokat a komoly szervezkedésre. Szervezkedjenek és hívják föl a szaktársnőket és szaktársakat a szervezkedésre.

Fogjunk össze és állítsuk vissza a negyvennyolcórás munkahatár. Továbbá követeljük mindazokat a berendezéseket és munkafeltételeket, mikre a textil-munkásságnak a tisztességes megélhetésre szüksége van. De úgy látszik,

hogy a textil-munkásoknak a szociális reformokra egyáltalában nincsen szüksége. A negyvennyolcórás munkaidőre pláne nem.

A farsang, azaz a magas konjunktúra rövid volt, de annál hosszabb a bőjtje. Végláthatatlan. Most kezdenek magukhoz térni. Jajgatnak és panaszkodnak. Hosszu a munkaidő. A heti-kereset oly kevés, hogy a megélhetésre gondolni sem lehet. Azokra a keresetekre a régi közmondás sem alkalmazható, mely szerint a kereset a megélhetésre kevés, a meghalásra sok.

De még mindig nem tartják fontosnak a szervezkedést. Várják a jószerencsét. Hát ha más segít rajtuk. Még mindig nem tudják, hogy ha jobb feltételek mellett akarnak dolgozni, úgy saját maguknak kell azt kivívni. Önerejükkel. Ugy, mint a többi szakma munkásainak.

Azokban az üzemekben, ahol a 48 órán túli különóradíjpótlékot megfizették, most visszavonják. De nemcsak ezt vonták meg a munkásoktól. Még egyéb bérleszállítást is eszközölnek. A jelszó: hogy a nyolcórás munkanap a gazdasági élet fejlődésének akadály. Többet kell dolgozni. Nos, nálunk nincs törvényesen biztosított napi nyolcórás munkaidő és hol a nagy gazdasági föllendülés? Nézetünk szerint a beteg gazdasági test sem munkabérvajítással, sem munkaidőmeghosszabbítással nem gyógyítható. Az egész világon megakadt a normális vásárlás. A nagy tömeg, a nép nem fogyasztóképes.

A küzdelem a rövidebb munkaidőért nem a lustaságot és semmíttevést akarja szolgálni. A rövidebb munkaidő kultúrszempontból is fontos. Az egyes ember és a tömeg továbbképzésére is nagy jelentőséggel bír. Különösen a textiliparban más fontos célt is szolgál. Itt sok asszony is dolgozik, kiknek napi munkájuk nem szűnik meg, mikor a gyár munkatermét elhagyják.

Egy körséta a munka birodalmában.

Gondolkoztál-e azon, kedves olvasó, aki állandóan dolgozol és szorgalmasan munkálkodsz, a legtöbb esetben nem gondolva másra, mint a munkára és esetleg arra is — hogyan lehetne megélni. Vedd le munkásruhád, öltözz ünnepi öltözködés és jöjj velem. Ne dolgozz ma. Nézd meg, hogy dolgoznak mások. Te ma nem leszel munkás, hanem néző. Fogd meg a kezem, ne szólj egy szót sem, azonban jól nyisd ki a szemed és a füled. Nézd, ez itt egy szövőterem sok és nagy ablakaival. Halljuk a szövőszékek zakatoló lármáját. Neked ez nem ismeretlen.

Mindenütt két gép áll közel egymás mellett, amelyeknél ugyanaz a munkásnő dolgozik. A

nagy zörgésben a gyors hajócska ide-odarepülése, az orsók zugasa, a szövőmesterek kiabálása, mindezen lármás zürzavarban a szövőnöknek nem szabad elvesztenie a fejét. Nyugodtan és higgadtan kell a mozgó gépre figyelni, az elszakadt fonalat összecsomózni, a gépet leállítani, nehogy fészek keletkezzen. És ez így megy szünet nélkül, mert a gépnek állandóan mennie kell és csak akkor állhat meg, ha nagyobb hibát kell kijavítani.

A darabnak hamar el kell készülnie, mert akkordban dolgoznak. Az anyag rossz, a fonalak szakadnak és a sodrónő sokszor rosszul csomóz.

Oh, már megint egy fészek. A halovány asszony siet a csomót megoldani. A munka sürget. Ez az örökös sietség és ma még vasalni kell a vasárnap kimosott ruhát.

Ott szemben két leány cseveg. A gépet tisztítják és így adódik alkalom, hogy egymásnak egyet-mást odakiabáljanak. Az egyik valamit mond a munkaidőmeghosszabbításról.

Az asszony a fejét rázza és csodálkozás látszik fáradt szemeiben.

— Még tovább állani a gép mellett, mint most. Az nem lehet! És mi, asszonyok? Nekünk még otthon is dolgoznunk kell, nekünk gyermekeink vannak, késő éjjelig nincs pihenésünk. Még vasárnap is csak keveset nyugodhatunk. Nem, ezt már nem bírjuk, ez nem lehet a végsőkéig. Ismét megakadt a hajó. Oh és a munka sürgős.

A fűzőteremben pompás nyugalom fogadja az embert. A lármás szövőteremből a zakatoló gépek közül úgy jövünk a fűzőterembe, mint az isteni nyugalom szentélyébe.

A fűzőő egész nap ül és az egyik fonalat a másik után fűzi be. Szálakat, ezeket, ideges gyorsasággal. Ez így megy gyorsan és mindig ugyanugy, mintha egy gép működne.

Azonban ez a gép él, lelke van, pihenés és öröm után vágyódik.

Szive van. Szívdobogva várja a munka végét és gondol az övéire. Ez a gép számolgatja, mennyiszor kell még a kezét előrenyújtania, hogy az előírt penzumot elkészítse. Ez a gép kiszámítja, mi mindent vehet a bérből, amelyet neki fizetnek. Ez nagyon kevés, nem elegendő. És hogy zug a feje. Szemei mintha helyükből ki akarnának ugrani. Este, ha lefeküdt, hogy táncolnak a fonalak előtte, amikor el szeretne aludni. És a szive is gyöngül az akkordmunka siettetésében. Mit számít az! Nem kell-e dolgoznia? A gyermekeknek kenyeret kell adni.

A többi munkateremben is lázasan folyik a munka. A csévlőnök gyorsan mozognak a gépek mellett, folyton járnak ide és oda a szálát igazítani, új motringot felrakni és a kész anyagot leszedni.

Minden munkaterem egy hangyabolyhoz hasonlít. Minden kéz dolgozik és senkinek sem szabad elfáradnia. Szép és eleven élet.

És így megy napról-napra, 54–57 órát egy héten. Rövid ez a munkaidő azoknak, akik ebben a helyiségben nem dolgoznak. Még ki szeretné tölteni ezt a munkaidőt is. De ezeknek a gyermekeknek, leányoknak és asszonyoknak nagyon is hosszú.

Ezen kis körséta után kiérünk az utcára. Mily nagyszertű a friss levegő. Kisérőnőnk föl-lelélekszik. Nem szól egy szót sem. Ezt a csöndet megszokták.

— Ugy-e, most látod, hogy az egészségtük és helyzetetek azt kívánja, hogy a napi munkaidő ne legyen hosszú.

MOZGALOM

Az 1926-os esztendő első napján jókívánságainkkal üdvözlöttük egymást. Szívünkben ki-törő őszinte jókívánságunkat fejeztük ki egymásnak abban a bizakodó reményben, hogy ez az év meghozza a textilmunkásságnak a nagyobb falat kenyeret, a munkaerő értékének azt a fokát, hogy néha-néha a kenyér mellé jusson más, az üzemben hagyott munkaerőt pótló táplálékos élelmiszer is. Egymásnak kifejezett jókívánságainkat is megirigyelték a textilgyárosok és elhatározták, hogy a textilmunkásságnak a jókívánságok beteljesítésének reményével sem szabad táplálkozniuk, hiszen az is a hatalmas textilizemek tulajdonosait illeti meg. És hogy ennek a jogérzésnek kifejezést adjanak, megindították a textilmunkások gyomra elleni offenzívájukat. Tudván azt, hogy a mai rendkívül súlyos gazdasági viszonyok biztosítani fogják az offenzíva sikerét.

Az első támadás a textilmunkásság munka-ideje ellen irányult és amikor a textilgyárosoknak ez a rohama eredményeket ért el, akkor a munkabérek kezdtek ki azzal, hogy kevés a munka, nem állják a versenyt, a textilipart csak abban az esetben lehet megmenteni, ha a textilmunkásság munkabérét csökkentik. Nyilvánvalóvá lett tehát, hogy ez a szándék nem elszigetelt jelenség, hanem egy helyről irányított cél volt.

Mindenki tudta ezt, csak a textilmunkások nem akarták és részben még ma sem akarják tudomásul venni azt. És arra sem gondoltak, hogy szervezetüket ki kell építeni.

Amíg a textilmunkásság erre a józan megállapításra nem fog rácszmelni, addig a textilizemekben a munkabérek állandóan csökkenni, a munkaidő pedig emelkedni fog.

De ennél nagyobb veszedelem is fenyegeti a textilmunkásságot. A textilgyárosok a munkásság elhatározási jogát is kezdik már nyírni. Nem ismerik el a munkásságnak azt a jogát, hogy a gyárosok szervezete ellen a munkásság saját szervezetét építse ki. Ahol ilyen törekvéseket észlelnek, azonnal megakadályozzák azzal, hogy a munkások megbízottait elbocsátják. Az alább ismertett lezajlott mozgalmak élénken igazolják, hogy sürgőssé vált a textilmunkásság öntudatra ébredése, egy napot sem szabadna késni a szervezkedéssel. Össze kell fogmunk mindannyiunknak, hogy ne veszítsük el a létfontosságunkhoz szükséges lehetőségeket azt a minimumát sem, amelyet a gyárosok szabtak meg olyan alacsonyra. A lezajlott mozgalmaink egytől-egyig védelmi harcok voltak. A munkások védekezni akartak a megélhetésük ellen megindított hadjáratlalt szemben.

Az újpesti pamutgyár igazgatósága az eddig érvényben lévő 50%-os és 100%-os különóradíjat megvonta a munkásoktól. Ezenkívül fölemelte azt a kereseti alapot, mely után a munkások prémiumot kaptak. Minthogy az igazgatóság ettől az elhatározásától nem akart eltérni és a munkásokkal történt többszöri tárgyalás után is megmaradt álláspontja mellett, a munkások elhatározták, hogy ezentúl csak heti 48 órát fognak dolgozni. A gyárigazgatóság ezek után nem engedte be az üzembe a munkásokat.

Közel három hétig álltak a munkások a harcot. A legderekasabb összetartás és harci készség nyilvánult meg a munkások tulajdoni többségében. Hiszen nem volt követelésük, csupán a kis darab kenyerüket védtek.

Ebben a harcban azután belátták, hogy az ellenük szervezkedett textiltőkével szemben a harcot csakis szervezett erővel lehet eredményesen fölvinni és nagyon helyesen azt a tanulságot vonták le, hogy szervezetüket ki fogják építeni.

A kartonnyomóipar rt. óbudai üzemében a munkabéreket 25%-kal akarták csökkenteni. A munkásság az igazgatóság szándékát azzal akarta megghusítani, hogy ha a bérredukcióról nem mond le az igazgatóság, akkor a munkások nem fognak különórázni. Több tárgyalás folyt le az igazgatóság és a munkások megbízottai között és így sikerült is megakadályozni a 25%-os bérlevonást. Az igazgatóság, látván a munkások egységes föllépését, kénytelen volt szándékától elállni. Gondoskodott azonban arról, hogy a munkások megbízottai közül nyolc szaktársunk munkakönyve kiadásék. Az igazgatóság azt hiszi, hogy ezután szándékát keresztül viheti majd. Viszont a munkások is gondoskodtak róla, hogy a legközelebbi támadást már erős szervezeti erővel verhessék vissza.

A Magyar Textilfestőgyár munkásai látván azt a veszedelmet, melyet a szervezatlenség rejt magában, elhatározták, hogy valamennyien szervezkedni fognak és az igazgatóság bérlevonást célzó esetleges támadását szervezett erővel visszaverjék. A gyárban az árulás keserű kenyerén táplálkozók közül valaki észrevette a munkásság szervezkedési törekvését és besugta az igazgatóságnál azokat a munkástársakat, akik ebben a munkában résztvettek. A gyár igazgatósága mitsem akar tudni a munkások szervezkedési szabadságáról, sietett kitenni azt a munkástársunkat, aki a szervezet érdekében dolgozott. Derék szaktársunk távozása után másik is akadt, aki az elbocsátott munkástársunk helyett a szervezési munkát akarta végezni, de ezt is az a sors érte. Az igazgató urnak azonban megsughatjuk, hogy a két eltávolított szaktársat ma már egy csomó másik szaktárs helyettesíti és ajánljuk, hogy hagyjon föl céltalan munkájával.

Az óbudai fehérítő- és impregnálógyárban szintén az előbbi üzem receptje szerint akarják a festékkádba fojtani a munkások szervezkedési akarát. Észrevették a munkások megmozdulását, kitették a bizalmiakat. Valahogyan úgy emlékszünk, hogy a gyár jelenlegi igazgatója egyszer más véleményt táplált agyában a munkások szervezkedési jogát illetőleg.

A kötszövő művek rt. munkásainak a munkabérét 20%-kal, a különóradijakat 25%-kal akarta az igazgatóság csökkenteni. A munkások egységes föllépése tárgyalásra készítette az igazgatóságot. A munkások önként ajánlották föl az igazgatóságnak, bár alacsony fizetésük van, de 5% levonást hajlandók elfogadni. Az igazgatóság látván a munkások engedékenységet, 20% levonás helyett csak 15%, későbbben már 12%-hoz ragaszkodott. A Szövetség intervenciója után megindult tárgyaláson a munkások hozzájárultak a rendes munkabérből 10% és a különóradijból szintén 10% levonásához. Új, hogy most különórára 60% helyett 50%-ot kapjunk.

A „Lanária” posztógyárban már hetek óta vajdúdik a munkabérredukció kérdése. Az igazgatóság, ugylátszik a munkások egységes tiltakozása miatt elődázza szándékának keresztültitelt. Ebben az üzemben a munkabérek és egyéb kereseti lehetőségek olyan rosszak, hogy az igazgatóságnak le kellett tenni a munkabérek leszállításának gondolatáról is.

A Magyar Posztógyárban uralkodó viszonyok az utcára kényszerítették a munkásokat. Két hétig folyt a harc a mértéktelen büntetések levonása és egyes mestereknek a munkásokkal szemben követett durva bánásmódja miatt. A munkások nagyobb része két hétig állta a harcot, azonban amidőn a munkások látták, hogy az igazgatóság a munkások követelésével szemben rezignáltan viselkedik, egyik része fölvette a munkát. Soraink megjelenésekor értesülünk, hogy a munkásságnak több mint a fele a munkát fölvette.

Ez a tükörkép eléggé mutatja a mi szomorú helyzetünket. Nem szabad némán, hangtalanul betétörödnünk ezekbe az életünk ellen törő állapotokba, mozdítsuk elő gazdasági szervezkedésünket, hogy nyomorunk ne fokozódjék, hanem testvéri összeforrással enyhítsünk tarthatatlan helyzetünkön. Mindnyájunknak föl kell eszmélnünk és belátnunk közömbösségünk okozta életszínvonalunk leromlását. Méltán elvárjuk most, hogy a gondolkodni tudó textil-munkásság végre helyre fogja hozni azt a sok mulasztást, amelyet elkövetett saját és családja létfontartásának biztosítása terén. Ne legyen közöttünk senki, aki nem látna meg a sötét jövő tornyosuló felhőit. A szervezkedés akaratának fénytadó érzésével kell elosztalni a sötétséget, hogy végre a textil-munkásság is értékes munkaerejének megbecsülését szerezzze meg magának. Ma még nem késő. Holnap azonban már elkéstünk.

SZEMLE

Rokkantellátási adó. Február hó 1-én lépett életbe a rokkantellátási adó, amelyet többek között a kereseti adó fizetésére kötelezett személyek, vagyis a munkások is tartoznak fizetni. Az adó, éppen úgy mint a kereseti adó, a munkáltatók által a fizetésből lesz levonásba hozva.

a) Hetenként:

		Rokkantellátási adó	
10.000	koronáig heti	10.000	koronáig heti
10.000	koronán fölül	13.000	koronáig heti
13.000	"	19.000	"
19.000	"	22.000	"
22.000	"	25.000	"
25.000	"	28.000	"
28.000	"	34.000	"
34.000	"	42.000	"
42.000	"	46.000	"
46.000	"	50.000	"
50.000	"	55.000	"
55.000	"	60.000	"
60.000	"	minden megkezdett	
10.000	korona után heti	—	400 K

Szajkosár. Van egynéhány textilgyáros vagy igazgató, aki nagyon kényelmes álláspontra helyezkedik. Azt hiszik, csak nekik áll jogukban szervezkedni. Nekik minden szabad. Az üzemükben eszmálhatnak, amit akarnak. A munkaidőt fölemelhetik, a munkabéreket le-szállíthatják ésatöbbi. A munkásnak pedig kötelessége ezt szó nélkül elfogadni. Mint már fönt említettük, ez kényelmes álláspont. Van egy pár gyárvezető, aki, mielőtt észreveszi, hogy a munkások szervezkedni akarnak, a legkisebb megmozdulásra a vélt kezdeményezőt az utcára teszi. Egy értekezleti meghívó, egy belépési nyilatkozat kiosztása neki már elegendő ok arra, hogy kitegye. Ha bizalmának megválasztják, pláne nem túri üzemében. Ab-ból a szempontból indul ki, hogy ő az ur, a jobbágy hallgasson.

Meg kell azonban állapítani, hogy a legtöbb textiltüzemben a gyár vezetősége a szervezkedés ellen nem gördít akadályt. Van azonban egy pár ur, aki megfélekedezik magáról. De

azokban az üzemekben, ahol a vezetőség szervezkedési iszonyban szenved, akad is a munkások és egyéb alkalmazottak közül munkástársakra. Van eset rá, mikor ilyen üzemben egy munkás és egyéb alkalmazott a kapott értekezleti meghívót vagy belépési nyilatkozatot direkte vagy indirekte a gyár vezetőjének juttatja.

Ilyen munkás, aki a munkások ügyének anynydra árulója, nem érdemel mást, mint hogy azt a korbácsot csókolja meg, amivel ütlik. Nem tudja, hogy ő csak eszköz. Ha egyszer nincsen szükség reá a gyárban, szintén kiteszik. Vagy nem tudják azt, amit már Napoleon mondott, hogy: „Szeretik az árulást, de megvetik az árulót”.

SZÖVETSÉGI ÜGYEK.

Munkaközvetítésünk. Gyakran fordul elő, hogy a textilipar minden ágába munkaerőt keresnek Szövetségünkben. Néha mestereket is. Nagyon sok esetben nem tudjuk a kért munkaerőt a munkáltatók rendelkezésére bocsátani. Előfordulhat az is, hogy különböző munkaerőket keresnek, akik nálunk előjegyezve nincsenek, ilyen esetekben külföldről kell hozatni őket, jöllehet, hogy a fővárosban vagy környékén ilyen munkaerő van.

Ezuttal arra figyelmeztetjük tehát a tagokat, hogy minden állásnélküli szaktársnő és szaktárs mindenkor jelentkezzen a Szövetség irodájában.

Arra is kérjük a szaktársnőket és szaktársakat, ha az üzemben, ahol dolgoznak, munkahelyüresedés van, ezt minden esetben azonnal jelentse Szövetségünknek és kérjük, hogy erre a közleményre minden textilmunkás figyelmét hívják föl.

Szaktársnők, szaktársak!

Az idő komoly. Közgazdaságunk borzasztó krízisben van. Textiliparunkat sem kímélte. Ebben a súlyos krízisben ne csak ti maradjatok hűek a szervezethez, hanem hozzátok be a szervezeten textilmunkásokat — akiknek száma nem csekély — a szervezetbe. Minél jobban szervezve van a textilmunkásság, annál hathatósabban tudjuk érdekeinket megvédeni. Örködjétek a textilmunkások egysége fölött.

Minden öntudatos textilmunkás szerezzen új tagot Szövetségünk részére. Eme belépési nyilatkozat fölhasználásával hozzon mindenkinek egy szervezeten textilmunkást a szervezetbe.

Tagjainkat pedig arra kérjük, hogy mindenki fizesse pontosan tagdíját.

(Itt levágandó!)

Belépő-nyilatkozat.

Név: _____

Foglalkozás: _____

Születési hely, év, hó, nap: _____

Belépés napja: _____

Lakás pontos címe: _____

Tag sajátkezű aláírása: _____

A gyűjtő aláírása.

KÜLFÖLD.

A bécsi paszománymunkások helyiesoportjának jubileuma. Főnnállásának 35-ik évfordulóját ünnepelte a minap a helyiesoport. A csoport jelenlegi elnöke, Wolf elvtárs üdvözlötte a bizottsági tagokat, akik 1890 november 30-án a paszománymunkások szakszervezetét megalakították, névszerint Franz Völk, Josef Streicher, Franz Linner és Josef Dietz. A gárdának legöregebb tagja, a 87 éves Josef Heim, sajnos, nem lehetett jelen, mivel több év óta teljesen megvakult. Működését, amelyet évtizedeken át sikeresen kifejtett, az ünnepélyen méltányolták.

A gyönyörűen díszített asztalnál, ahol az „öregek” ültek, helyet foglalt a paszománymunkások ifjúságosztályának küldöttsége. Ez a paszománymunkások szakszervezetének legújabb alkotása. Ezt történelmi szimbólumnak is lehet nevezni. Azt a művet, amelyet az öregek 1890-ben kezdtek, a fiatalok folytatni és befejezni fogják. Az ünnepély meghatározó és lélekemelő volt.

Az öregebb pesti paszománymunkások elvtársak, akik a régi időkben Bécsben dolgoztak, vissza fognak emlékezni fönt nevezett elvtársakra, kivált Heim és Völk elvtársra, akik közül az utóbbi a paszománymunkások szakszervezetének több évtizeden keresztül, később pedig az osztrák textilmunkások szövetségének elnöke volt.

A textilipar helyzete Európában. Az európai országok textilipara egymástól különböző s részben valutájuktól függ. A valuta süllyedése Franciaországban kivitelkonjunktúrát eredményezett. Ezekben az országokban a kivitel nagyon emelkedett. Az angol textilipar ellenben rossz helyzetben van. Részben a gyöngye valutájú országok, részben pedig az alacsonyabb munkabérekkel rendelkező országok kiszorították a külföldi piacról. A csehszlovák textilipar, amely a háború előtt az osztrák-magyar monarchiában helyezte el termékeit, most nagy kiviteli nehézségekkel küzd, miután az utódállamok országaikat védő vámfalakkal elzárják.

A növekedő gazdasági krízis folytán számos európai országban szaporodik a munkanélküliség száma, de leginkább Ausztriában. Az ipari munkásság (beleértve a bányamunkásokat) összessége közül 50% bejegyzett munkanélküli. E számban nincsenek benn az állásnélküli egyéb alkalmazottak és nem nyilvántartott munkások. Dániában 1926 január hónapban a szakszervezetekben szervezett munkásság egyharmada volt munka nélkül. Olaszországban és Dániában is emelkedett a munkanélküliség száma. Svédországban a szervezett munkásság 10%-a munkanélküli. Franciaországban alig van munkanélküli. Belgiumban a kévszámu munkanélküli nem változott. Nagybritanniában süllyedt a keresetnélküliek száma, 1925 december havában 1,295.000-ről 1,102.000-re. Hollandiában is van munkanélküliség.

Felelős szerkesztő: Schwarz S.

Kiadó: Straub Konrád.

Világosság-könyvnyomda rt., Budapest VIII., Conti-utca 4.
Műszaki igazgató: Deutsch D.